

ΜΙΜΗΣ ΑΝΔΡΟΥΛΑΚΗΣ

Μίμης Ανδρουλάκης

Θεωρεί ότι η επίσηυση της ψηφοφορίας για Πρόεδρο της Δημοκρατίας είναι σαν να του βάζουν ένα πιστόλι στον κρόταφο, γι' αυτό απάντησε με τρία όχι. Προτείνει «διαχείριση της αβεβαιότητας». Πόση ακόμα αβεβαιότητα μπορεί άραγε να αντέξει ο ταλαίπωρος Έλληνας πολίτης; Και θα μπορούσε να τον συμφιλιώσει με αυτήν η ναρκισσιστική φλυαρία ενός σοφολογιότατου;

Ο σοφολογιότατος αρνητής

ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΚΑΝΕΛΛΗ

Ο Μίμης Ανδρουλάκης είναι Έλληνας πολιτικός. Είχε μεγάλο μερίδιο παρουσίας στην πρώτη γραμμή της δημοσιότητας. Τα τελευταία χρόνια, όμως, χρόνια ρευστότητας και ανασφάλειας, τα μίντια ανακάλυψαν καινούργια είδωλα, με αποτέλεσμα ο άλλοτε πρωταγωνιστής της μιντιακής υπερπραγματικότητας να ξεθωριάσει.

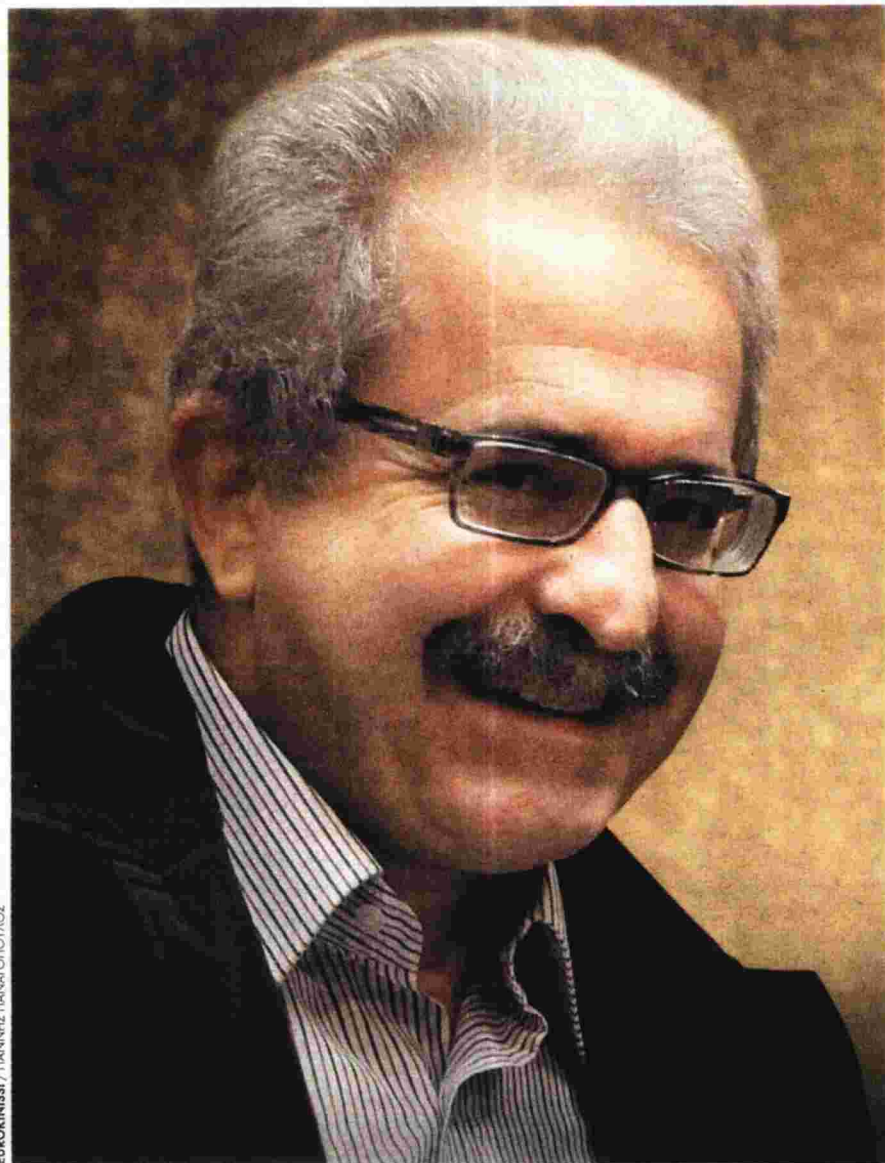
Ίσως γι' αυτό, για να τον προσέξουν τα μίντια, όταν ανακοινώθηκε από την κυβέρνηση η επίσηυση της προεδρικής εκλογής, έσπευσε πρώτος να πάρει θέση με ένα tweet: αδιαπραγμάτευτος. Θα τον ξαναθυμούνταν κάποιοι σταθμοί, θα του ζητούσαν τη γνώμη του, θα ξανάβγαινε στα αγαπημένα του κανάλια, θα αναπαράγονταν η δήλωσή του στο Ιντερνετ, θα γινόταν τζέρτζελο. Κάπως έτσι, έκανε γνωστή την άρνησή του να ψηφίσει τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας που θα πρότεινε η κυβέρνηση: «Πιστόλι στον κρόταφο; Τρία "όχι"».

ΕΝΑ ΑΝΟΡΘΟΛΟΓΙΚΟ ΟΧΙ. Ο Μίμης Ανδρουλάκης αναπαρήγαγε το πιο προσφιλέ κλισέ του ελληνοισμού, την άρνηση, το όχι, που παραπέμπει σε μια ήττα που δόθηκε είναι ηθική νίκη. Στη θέση του εαυτού του έβαλε τον Σαμουήλ στο Κούγκι, τις Σουλιώτισσες στο Ζάλογγο, τον Μεταξά απέναντι στον Ιταλό πρεσβευτή, τον Τάσσο Παπαδόπουλο απέναντι στο σχέδιο Ανάν.

Το θέμα είναι, όμως, αν η συγκεκριμένη άρνηση, αν δηλαδή η συνειδητή έκθεση της χώρας σε παρατεταμένη αστάθεια και αβεβαιότητα, δεν είναι στην ουσία μια μηδενιστική θέση. Τι μπορεί να προσδοκά ένας μοναχικός λύκος όπως ο Ανδρουλάκης – με την πείρα και τις ιδιομορφίες του περασμάτος του;

Ποιος ξέρει; Το πιθανότερο είναι ότι εξεγέρθηκαν τα παλαιοαριστερά ανακλαστικά του. Ίσως πάλι μίλησε η περιπετειώδης φύση του. Μιλώντας στη συζήτηση για τον προϋπολογισμό στη Βουλή, παρέπεμψε σε μια θεωρία της διακινδύνευσης: «Η αναφορά στο ρίσκο», είπε, «δεν σημαίνει να κάτσει κανείς στ' αβγά του, να υποκαταστήσει τη δημοκρατία και την ψήφο του λαού με την ψήφο των αγορών». Αριστα στα καλογολικά στοιχεία. Κατά τα άλλα, όμως, η συγκεκριμένη διατύπωση είναι μια πιο κρυπτική εκδοχή της φράσης που είχε πει τις προάλλες ο Αλέξης Τσίπρας στη Θεσσαλία, όταν είχε δηλώσει ότι αυτός θα βαράει το νταούλι και οι αγορές θα χορεύουν.

Όπως αποδείχτηκε, οι αγορές ξέρουν να χορεύουν και χωρίς να βαράει κανείς

ΕΥΡΟΚΙΝΗΣΗ / ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

να νταούλι. Ακόμα περισσότερο, ήδη μας χορεύουν στο ταψί. Η ανακοίνωση του Πρωθυπουργού Αντώνη Σαμαρά περί εξόδου της χώρας από τα Μνημόνια και στη συνέχεια η μεθόδευση της αβέβαιης προεδρικής εκλογής, που μπορεί να οδηγήσει τη χώρα μια ώρα αρχύτερα στην πολιτική αστάθεια και, πιθανόν, σε δημοσιονομικό κενό, εξανέμισαν το οποίο κεφάλαιο σταθερότητας είχε προϋπάρξει τα τελευταία δύο χρόνια. Και υπενθύμισαν με οδυνηρό τρόπο σε όλους, και στον Μίμη Ανδρουλάκη, ότι η ψήφος των αγορών, δηλαδή της πραγματικότητας, είναι αμείλικτη.

Μπροστά στην προοπτική μιας συνολικότερης καταστροφής, ο Ανδρουλάκης, στην ίδια εκείνη ομιλία του, προτρέπει τα κυβερνητικά κόμματα, «και αυτά που φεύγουν και αυτά που έρχονται», όπως είπε, «οποσδήποτε

να κάνουν διαχείριση αβεβαιότητας, διότι αυτή είναι η ουσία της πολιτικής: εναλλακτικές λύσεις και διαχείριση κινδύνων».

Αλλά ποιες εναλλακτικές λύσεις μπορούν να υπάρξουν για μια οικονομία που καταναλώνει πολύ περισσότερα απ' όσα παράγει και συντηρείται με κοινοτικές επιδοτήσεις και δανεικά;

Σε αυτήν την ερώτηση ζητείται απάντηση από τους πολιτικούς. Αρα και από τον Μίμη Ανδρουλάκη.

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΑ ΧΑΜΕΝΑ. «Ενας παλιός σοφός έλεγε πως όλες οι δυστυχίες του κόσμου προέρχονται από την ανικανότητα να παραμεινουμε ήρεμοι στο σπίτι μας, καθισμένοι στην πολυθρόνα μας».

Με αυτά τα λόγια αρχίζει το καινούργιο λογοτεχνικό βιβλίο του Μίμη Ανδρουλάκη, η «Αλλέγκρα» (εκδ. Πατάκη).

Είπε
Επειδή ζεις
σε στάβλο,
δεν σε κάνει
και άλογο
ράτσας

Είπαν
γι' αυτόν
Γιατί πιστόλι;
Βραχιολάκι
στον
κρόταφο!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΕΛΤΣΟΣ,
ΣΤΟ «ΒΗΜΑ»

Η ζωή δεν είναι μυθιστόρημα για να εξηγηθεί με αυθαιρεσίες. Ενας οποιοσδήποτε λογικός άνθρωπος θα μπορούσε να πει ότι πολλές δυστυχίες του κόσμου προέρχονται από τις επιλογές ολίγων (ή αδιάφορων) εκπροσώπων, και από την ευπιστία των πολιτών σε αυτούς. Πολλές δυστυχίες, δηλαδή, προέρχονται από την ανικανότητα πολλών απ' όσους ψοφάνε για εξουσία να μείνουν στο σπίτι τους. Ιδίως των αυταρχικών, των λαϊκιστών – κάποιες φορές και των νάρκισσων.

Ο Μίμης Ανδρουλάκης δεν κυβέρνησε για να φανεί αν είναι αυταρχικός ή όχι – αν και ο γεννημένος το 1951 Κρητικός διετέλεσε περισσότερα από είκοσι χρόνια στέλεχος του ΚΚΕ, ενός κόμματος φύσει αυταρχικού ως προς τις δομές του και τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζει τους αντιπάλους του. Προσωπικώς, δεν μπορώ να τον αποκαλέσω ούτε λαϊκιστή. Από τη συνεχή έκθεσή του στο ραδιόφωνο (είχε το προνόμιο επί χρόνια να κάνει εκπομπές στον ραδιοσταθμό Φλας), στη συγγραφική και στην πολιτική (μετά το 1989, αλλά κυρίως μετά το 1993, όταν είδε φως και προσέγγισε το ΠΑΣΟΚ), μάλλον ως σοφολογιότατος τοποθετούνταν στα πράγματα.

Εκείνο, όμως, που δεν μπορεί κανείς να αμφισβητήσει στον χαρακτήρα του είναι ο ναρκισσισμός του. Η μιντιακή ταυτότητα του έγραφε: ξερόλας. Κι αυτό, εκτιμούσε, ήταν αρκετό να τον κρατά στο επίκεντρο.

Εμεινε πολλά χρόνια. Οι ευτυχισμένες στιγμές του ήταν όταν γινόταν η πέτρα του σκανδάλου. Το 1999, με το βιβλίο του «Μ εις την νι», ανακάτευε την Παναγία με τον ερωτισμό και προκάλεσε την οργή κάποιων παπάδων και τις συντηρητικές ιντελιγκέντσιες της Θεσσαλονίκης. Κέρδισε την υποστήριξη όσων παλεύουν για την ελευθερία και πολλή δημοσιότητα – για καιρό έκανε μπεστ σέλερ. Με τον Σημίτη δεν είχε τύχη στο ΠΑΣΟΚ, αλλά το 2004 τον εκτίμησε ο Γιώργος Παπανδρέου και έζησε την ολική επαναφορά στη Βουλή. Το 2009, στο βιβλίο του «Ε, πρόεδρε!», έπλεκε το εγκώμιο του Γιώργου Παπανδρέου, τον αποκαλούσε «Δολοφόνο με αγγελικό πρόσωπο». Εναν χρόνο μετά, όμως, πήραν αποστάσεις. Ο μεν Γιώργος Παπανδρέου κρατούσε ένα (άσφαιρο) περιστροφικό στο τραπέζι της διαπραγμάτευσης, ο δε Μίμης Ανδρουλάκης προσχώρησε προοδευτικά στο λεγόμενο αντιμνημονιακό μέτωπο, όπου και συνεχίζει να βρίσκεται. Ποιος ξέρει σε τι προσδοκά στο αβέβαιο μέλλον.

Έχει ζήσει μια γεμάτη ζωή. Είπε πολλά, αλλά δεν έκανε τίποτα. Καλύτερα, ίσως.